

Bayer Zsolt: Figyelem! Ez egy tökéletes írás!

2019 október 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ajánlom szíves figyelmükbe.

Alább Sebes Gábor nagyszerű írását olvashatják. Ajánlom szíves figyelmükbe.

„A minap a német megszállás Szabadság téri emlékműve előtt vezetett az utam. Mélyen megdöbbenett az emlékmű előtt összehordott kavicsok, bűröndök, fényképek és az Orbán-kormányt gyalázó szövegek bazári látványa. Sokan azt hiszik, hogy „a zsidók” tiltakoznak az emlékmű ellen. De éppen ellenkezőleg: a zsidók csak egy cinikus játszma részei. Mint minden zsidónak, nekem is haltak meg rokonaim a Holokausztban, de hogy a halálukat több mint 70 évvel később a demokratikusan megválasztott kormány elleni harcban használják ütközőkártyának, azt blaszfémiának tartom.

1947-ben a magyar neológ zsidóság rabbijai március 19-ét, a német bevonulás napját „örök időkre” böjtöllel egybekötött gyásznappá nyilvánították. Ők csak tudták, miért nem Horthy születésnapját vagy a deportálások megkezdésének napját választották. Az emlékművön a héber szöveg szándéka szerint ilyen emlékeztet arra, hogy a német megszállás a magyar zsidóság számára is szörnyű következményekkel járt.

Miután az Orbán-kormány határozott az emlékmű megépítéséről, a kirekesztés elleni harc dzsihadistái komoly nyomás alá helyezték a MAZSIHISZ-t, mintegy kollaborációval vádolva, ha nem áll melléjük a teljesen elégtelen áldozatok újrahasonosításában. Mint mondják, az emlékmű mentetegetni igyekszik a magyar szerepvállalást a Holokausztban, mert a német sas az ártatlanságot szimbolizáló Gábrriel arkangyala csap le. Magyarország német megszállása következtében az ország hadszínterré vált, az egyik leghosszabb ostrom a II. világháborúban Budapesté volt. A harcoknak és a bombázásoknak több tízezer civil áldozata volt. Ők sem voltak ártatlanok? Hogyan kellett volna a német megszállást ábrázolni: a német sas lecsap a zsidókat sanyargató Molochra? Az nem lett volna történelemhamisítás? A magyar zsidóság hivatalos képviselői – nem elszőr – ellökték a kormány kinyújtott kezét, és inkább a baloldalt támogató politikai akciózásba kezdtek, semhogy közösen gyászoljanak..

Amennyi rosszindulattal az emlékmű mondanivalóját és esztétikai kvalitásait balról támadták, annyival a világ összes emlékművére le lehet szedni a keresztvizet. Hol derül ki a berlini vagy a budapesti, a Duna-parti cipőszobor holokauszt-emlékművére, hogy ki és miért volt felelős, ki a tettes és ki az áldozat? Vagy, az 56-osok terén az '56-os emlékmű (a „vaskefe”) miért úgy néz ki, mintha gyűzött volna a forradalom? Miféle történelemhamisítás ez? Hol az áruló Kádár, hol vannak a szovjet megszállók, hol a pesti srácok? A rozsdás vasakba rejtve?

Az Orbán-kormányt sokszor megvádolták azzal, hogy restaurálni vagy rehabilitálni igyekszik a Horthy-korszakot, „nem néz szembe a magyar felelősséggel”. A „szembenézés” tárgyában külön kiemelik, hogy a teljes magyar közigazgatás részt vett a zsidók deportálásában, és a lakosság jó része legalábbis passzív, de inkább aktív haszonélvezője volt jogfosztásuknak és kirablásuknak. A restaurálási- rehabilitálási vádaskodásra az emlékművön kívül jó alkalom volt például a Kossuth tér átépítése, a Hóman elleni népbírósági ítélet hatályon kívül helyezése vagy a szoborállítási kísérlet, Horthy-szobrok felállítása magánterületen és egyáltalán bármi, ami ha erőtlen is, de felhasználható. Azt azonban soha nem mondják meg, hogy Orbán konkrétan mit is állítana vissza a Horthy-korszakból: a birtokviszonyokat? A közigazgatást? A kultúrpolitikát? A külpolitikát? Ugyanis akkor azonnal kiderülne, milyen abszurd ez a vád.

Ha valaki azt hiszi, hogy a baloldalt nem a kormány lejáratásának szándéka vezeti, hanem valamiféle elmaradt „emlékezetmunka” elvégzése, a történelmi személyiségek és események árnyalt és a valóságnak megfelelő értékelése, az nagyon el fog szomorodni, mire írásom végére jut. Be fogom ugyanis bizonyítani, hogy a baloldali emlékezetpolitika nem áll a jobboldalé fölött, hanem cinikus, a kettős mércén és az áldozatok iránti teljes közömbösségen alapuló, kizárólag politikai eszköz.

Budafok-Téténynek, ahol önkormányzati képviselő vagyok, jelentős német nemzetiségű (sváb) lakossága volt, hiszen Ők alapították Budafokot, és Nagytétényben is sokan laktak. Kitelepítésük évfordulója kapcsán bukkantam arra, hogy Nagy Imre, mint a kommunisták által delegált belügyminiszter nyújtotta be 1945. december 22-én a kormány elé a jogfosztó rendelettervezetet, majd Ő adta ki a végrehajtási utasítást is. Nagy a német nemzetiségűek kitelepítését „magyar nemzeti kötelezettségnek” nevezte. Mintegy 180.000 embert fosztottak ki, majd deportáltak Magyarországról, szörnyű körülmények között. Nagy Imre egyébként mind az 500 ezret ki szeretne telepíteni.

Érdekelni kezdett Nagy Imre életútja. Nagy nem egyik pillanatról a másikra vált ennyire kegyetlenné, hiszen 1944-ben olyan ország állampolgáraként és ügynökeként jött Magyarországra, ahol már jóval a nácik előtt kitalálták az „ellenség” kifosztását, koncentrációs munkatáborokba gyűjtését, majd megölését.

Nagy Imre 1918-20 között vörösgárdista, csekista, részt vett az orosz polgárháborúban. 1921-22-ben a szovjet belügyi népbiztosság, az NKVD kötelékében, majd a Vörös Hadsereg hírszerző csoportjának tagjaként szolgált. Rövid magyarországi tartózkodás után, 1930-ban a Szovjetunióba emigrált, azonnal, önként jelentkezett az NKVD-nél besúgónak. Legalább 203 embert jelentett fel, közülük 12-öt kivégeztek. 1936-ban felvette a szovjet állampolgárságot, amit soha nem vált meg. Nagy Imre 1938. június 30-i keltezésű, saját kezűleg írt önéletrajzában büszkén írja: "Hosszú ideje odaadóan és tisztességesen együttműködök az NKVD-vel a népellenség minden fajtájának megsemmisítéséért vívott harcban."

Nagy 1950. júniustól 1952. júliusig az MDP KV Adminisztratív Osztályát vezette. Mivel ez felügyelte a fegyveres szervezetekben a „pártmunkát”, a szovjetek feltétlen bizalma és támogatása kellett ehhez a poszthoz. 1950-ben, a legsötétebb időszakban belügyminiszter (1951-ben az addig legszigorúbb rendeletet is nyújtotta be!). Hogyan tett eleget feladatának? A történészek szerint 1948-1956 között a „közellátás veszélyeztetéséért” 193 826 főt ítéltek el a bíróságok, 1951-53 között egyedül több mint 120 ezret. Egyes adatok szerint legalább száz eljárás halálos ítélettel zárult. 1950-53 között több mint 600.000 termelő hagyta el a mezőgazdaságot, közülük 220.000 1952-ben hagyott fel a termeléssel.

1953-ban miniszterelnök-helyettesként Nagy szólította fel az országgyűlést Sztálin emlékének a törvénybe iktatására: "Lélekben mi is ott állunk az emberiség nagy halottjának ravatala mellett, hogy a fájdalmas csapás nehéz óráiban legbensőbb részvételünkkel osztozzunk a nagy szovjet nép mélységes bánatában." 1953-ban a szovjetek csináltak belügyminiszterelnököt. 1956. október 24-én – már kormányfőként – statáriumot hirdetett, és fegyverletételre szólította fel a forradalmárokat. A következő napokban csak sodródott, tanácsadói és az őt felkereső küldöttségek pillanatnyi hatására hozta meg döntéseit, amelyeknek a forradalom menetére semmiféle hatása nem volt. November 4-i búcsúja a legszörnyőbb: "Csapataink harcban állnak, a kormány a helyén van", jelentette be a rádióban, majd azonnal a jugoszláv követségre menekült. A pesti srácok, akik hittek neki, meg harcoltak és meghaltak értelmetlenül.

Snagovi fogságában még azon aggódott, a kádári MSZMP vajon fenntartja-e párttagságát. „Én magam a párttól elszakított kommunistának tartom. Nem tudom, minek tartanak mások, minek tart a párt. Nem ismerem, hogyan látja a helyzetemet az MSZMP Központi Bizottsága, nem tudom, mi a véleménye, lehetünk-e tagjai ennek a pártnak, vagy se” – áll a lehallgatási jegyzékében.

És most térjünk vissza az emlékezetpolitikához. Nagy Imre a forradalom mártír miniszterelnökeként van számon tartva. Az országban legalább 15 utca, tér van róla elnevezve. Budapest központi terén szobra áll, ahová Gyurcsány Ferenc jár dörgölőzni. „Vajon te, Imre, mit tennél a helyemben?” – kérdezte a besúgó, deportáló, padláslesöprő sztálinista szobráról. Na hiszen!

Gyurcsánynak és az akkor a vezetése alatt álló MSZP-nek vajon szembe kellett-e néznie a váddal, hogy a sztálinizmust-rakosizmust akarják restaurálni? Számon kérték rajta a magyar felelősséget a németek kitelepítésében? Felrótták neki, hogy a magyar közigazgatás hathatós részvétele nélkül nem lehetett volna 180.000 embert deportálni? Hogy Nagy magas posztokat töltött be a Rákosi-diktatúra alatt? Hogy Nagy Imre gátlástalanul nem ellensúlyozza, hogy a saját elvtársai kivégezték? A válasz: nem. Nem hogy az nem merült fel, hogy Nagy Imre érdemtelenül, tudományos teljesítmény nélkül megszerzett akadémiai tagságát ideje lenne törölni, hanem egyenesen az MTA tartja fenn az Orsó utcai (zsidóktól elrabolt) Nagy Imre-emlékházat. Vessük mindezt össze a Hóman-szobor körüli vitákkal. (Hóman egyébként személyesen mentett zsidókat a vészkorszak alatt, szemben Naggyal, aki hóhérekre adta jó néhányukat.)

A múlttal szembenézni, felelősséget vállalni, bocsánatot kérni mindig csak a polgári kormányok tagjainak kell, olyan eseményekért, amelyek sok évvel születésük előtt történtek. A baloldali kormányok tagjaival szemben nincs ilyen követelmény, még azokkal a tettekkel kapcsolatban sem, amit saját maguk követtek el. Azt is itt kell megemlíteni, hogy zsidó munkaszolgálatosok mintegy 40 százaléka a szovjet hadifogolytáborokban halt meg. Ezt hozzá szokták csapni a Holokauszthoz, ez nem a kommunizmus bűne, ezért senki vagy a németek felelősek.

Ha csak azokkal az áldozatokkal érzünk együtt, akikkel a fennen hangoztatott együttérzés jelen idejű politikai haszonnal jár, az képmutatás. Ezért írtam, hogy a baloldalnak az emlékezetpolitika csak cinikus, a kettős mércén és az áldozatok iránti teljes közömbösségen alapuló eszköz a kormány elleni harchoz.

Idén lesz a forradalom 63. évfordulója. Ideje rendet tenni."

Sebes Gábor

Villamosmérnök, önkormányzati képviselő?

Forrás: [Bádó - Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló